

som de tro høre til en vis Art af Samfundsmidler, hvilke særlig en juridisk Person, der kalder sig Universitetet — der er ingen juridisk Person, der hedder saaledes; men den kalder sig saaledes — skal tage Vare paa imod Vandalerne. Det forekommer mig, at den høitærede Minister meget stærkt hævdede sin Stilling iaar overfor dette Forhold, som om det var en overordenlig Seir for den høitærede Minister, hvis det kunde lykkes ham ved denne Modstand at faae forstyrret, at disse Kvinder fik den Understøttelse, som man ellers kunde blive enig om at give dem. Det forstaar jeg ikke. Men endnu mindre forstaar jeg den Debat, der er reist imod Finantsudvalget med Hensyn til det fjerde af de Spørgsmaal, jeg har omtalt, nemlig Understøttelserne til Forfatterinder. Er der noget Punkt, hvor jeg troede, at man kunde slaa Folkethingets Samvittighed, saa er det dette. Der er nu blevet øst Penge ud til Mandfolk til Understøttelse af en literær Virksomhed af meget tvivlsom Art, af overordenlig tvivlsom Nytte, til Folk, som overhovedet intet Talent have, men der var ingen bedre, og saa toge vi dem. Vi skulde af med de Penge, der stode paa Finantsloven, saa tog man de bedste af de Mandfolk, som der nu engang var Tale om. Jeg har havt Veilighed til at gennemgaa den Slags Lister lige fra vor første Grundlovs Tid, og jeg har set, hvem man opførte. Jeg har ikke misundt nogen af dem; men dengang vi kom til Brydningen, og da de, der hidtil havde raadet for denne Bevilling og maasse efter deres Overbevisning taget de Bedste, de kunde faae, uden at gjøre Fordring paa Talent, vilde modsætte sig, at Mænd af andre Retninger i Litteraturen kom med, da optraadte jeg og paaviste for mit Bedkommende det Ensidige, det Bornerte, det literært Uforfvarlige, den efter min Mening spidsborgerlige Betragtning, som gjorde sig gjældende i disse Forhold. Men nu er jeg saa heldig atter at kunne tage den samme Stilling overfor en anden, efter min Mening ligeledes bornert literær Opfattelse i denne Henseende. Naar nu en ny literær Skole har ikke blot stiftet Hovedet indenfor Finantslovens Understøttelseskonto, men kunnet naae op til Skuldrene der, saa siger jeg atter: Ingen Ensidighed, ingen Ensartethed, som ikke med deres forudfattede Meninger

om, hvad der hører til at forstaa sig paa en Skov, kom ikke og sig, at ifølge de og de Meninger skal det og det Træ ikke have Lov til at vøge lidt! Den samme Indsigelse, jeg nedlagde mod at modsætte sig, at nyere Kræfter kom frem, selv om man ikke ganske billigede deres Produktionsretning, den samme Indsigelse nedlægger jeg for mit Bedkommende, naar man modsætter sig, at Kvinder endelig engang komme med til Anerkjendelse, fordi de ikke kunne bestaa overfor et vist System, som Kritikere danne sig. Litteraturen er som en Skov: der er forskellige Træer, forskjellig Væxt, ofte noget Oplob af forskjellig Slags, der kan være Udrudt iblandt af alle Arter; man kan ofte ikke luge det bort uden at rykke det Gode med, og tager man det bort, saa tager man Skønheden, det Æsthetiske, bort fra Skoven. Kommer nu Forstmanden med sin Kniv og siger: Skjær løs, det der kan aldrig blive til noget Stort, det vil aldrig kunne give Varme i Kaffelovnen, skjær det bort — saa kan han mulig have Ret fra sit Systems Standpunkt; som Forstmand kan han maasse faae Mere ud af Skoven paa en anden Maade. Men vi Andre have et andet System. Vi sige: Nei Tak, min Ven, saa vilde vi jage Juglene bort med det Samme; Skoven er ikke blot til at staffe Brænde; vi ville beholde det og det der; man kan ikke vide, om det ikke kan vøge op og støtte sig til et andet Træ. Naar nogen Smagsdommer paa Litteraturens og Kunstens Omraader kommer til mig med sit System og sine Regler og siger: I Kraft af det System og disse Regler skal Du anse den og den Forfatter eller den og den Kunstner for den Ypperste, og den og den som Nr. 2 og den og den som aldeles uværdig, saa siger jeg haade for min private Person og i min Stilling som Folkethingsmand: Bliv borte med dit System overfor mig. Heldigvis er Sagtyndigheden altid uenig; en Overkritiker har en anden Overkritiker af en anden Skole overfor sig, og de kunne jo have Ret og Uret begge to. Naar en Overkritiker fra en Skole kommer og forlanger, at det og det skulle vi gjøre, saa sige vi: Lad os tale med en anden Sagtyndig. Jeg negter ikke, at min ærede Ven fra Langeland (Brandes) er tyndig paa dette Omraade. Jeg har meget stor Respekt for hans æsthetiske Dygtighed; jeg læser haade hans Bøger og hans Anmeldelser med